

Vrei să te faci sănătos?

Mântuitorul Hristos este Izvorul vieții și al sănătății, trupești și sufletești, izvorul milostivirii și al iertării păcatelor, Cel ce ridică pe om din moartea păcatului și îi dă posibilitatea pregustării vieții veșnice încă din viața aceasta ca arvună prin întâlnirea și împărtășirea cu El. Duminica de astăzi are legătură cu apa, ce preînchipuie Botezul care îl naște pe om la o nouă viață. Domnul îl vindecă pe slăbănog la scaldătoarea Vitezda de paralizie, dându-i posibilitatea să meargă singur, cel ce până acum fusese purtat de alții. Sfânta Evanghelie ne arată legătura dintre păcat și boală, prin cuvintele Mântuitorului care îi amintește celui vindecat motivul suferinței lui de atâția ani, sfătuindu-l să nu mai repete păcatele pentru a nu ajunge la o suferință veșnică: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14). Păcatul este în primul rând o boală a sufletului care duce și la îmbolnăvirea trupului. Mergând la scaldătoarea Vitezda pentru a-l vindeca pe slăbănog, Domnul îl întreabă: „Voiești să te faci sănătos?”. Aceasta arată că pentru tămăduire este nevoie de voința celui neputincios, căci nici Dumnezeu nu îi anulează acest dar pe care i l-a dat prin creație și nu îl vindecă pe om dacă acesta nu vrea să primească în el lucrarea lui Dumnezeu. Ca și în lucrarea mântuirii, Dumnezeu nu îl mântuiește pe om fără voia sa, chiar dacă posibilitatea mântuirii o au toți oamenii. Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și le-a dat posibilitatea tuturor să o dobândească, dar dacă Dumnezeu voiește și noi nu voim, mântuirea noastră este cu neputință. Slăbănogul răspunde că nu are om care să îl ajute să ajungă în scaldătoare atunci când îngerul Domnului tulbură apa și totdeauna altul se coboară înaintea lui. Treizeci și opt de ani de când această situație se repeta, de când nu se găsea un om care să îi fie milă și să îl ajute și pe slăbănog să atingă primul apa după tulburarea ei de către înger. Atunci să-l ajute, a venit Însuși Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât din ceruri pentru mântuirea oamenilor. El cunoștea bine îndelunga suferință a slăbănogului, dar și multa lui pocăință pentru păcatele săvârșite care l-au adus în starea respectivă, multa lui răbdare fără răzvrătire și multa lui speranță fără întrerupere, care nu slăbise în tot acest timp. Când slăbănogul i-a spus lui Iisus: „Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare” (Ioan 5, 7), el a exprimat, de fapt, mai mult o cerere, decât a dat o explicație, în speranța că cel ca îl întreabă, auzind de atâta suferință, va fi Omul care să-l arunce în scaldătoare. Însă, îndată va constata că Omul de lângă el, este și Dumnezeu, care nu venise să-l ajute să intre în scaldătoare, ci să-l vindece direct prin puterea Cuvântului Său, zicându-i: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă” (Ioan 5, 8). Plin de credință, verificată prin suferință, slăbănogul de la scaldătoarea Vitezda s-a ridicat, a luat așternutul pe care zăcea și a început să umble, slăvind neîncetat pe Mântuitorul.

Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău – 4 mai

Pe la sfârșitul veacului al XVII-lea, în familia unor oameni de neam bun și credincioși, de pe Valea Bistriței, nu departe de Muntele Ceahlău, se naște o fetiță căreia părinții îi pun numele Maicii Domnului – Maria. Încă din copilărie, ea gustă frumusețea credinței, fiind crescută în dragoste de Dumnezeu, rugăciune, post și milostenie. Fire blândă și iubitoare, Maria îndrăgea păsările cerului și animalele pădurii, pe care le hrănea mai ales iarna. Nu lipsea de la slujbele bisericii și mergea adesea la schiturile din jurul Ceahlăului, precum Schitul lui Silvestru și Durău, vestită sihăstrie de maici din acea vreme. În sufletul ei s-a aprins dorul după viața monahală. Cu evlavie deosebită față de Născătoarea de Dumnezeu, a făgăduit să-și păstreze curăția și să devină mireasă a lui Hristos. La vârsta de 20 de ani, cu binecuvântarea părinților, pornește în căutarea vieții sihăstrești. Îndrumată de o pustnică, intră mai întâi în obștea Schitului Silvestru, unde, după ani de ascultare și smerenie, este tunsă în monahism, primind numele de Mavra. Maica Mavra trăia în nevoiță: iubea tăcerea, rugăciunea și biserica, dormea puțin, făcea multe metanii și se hrănea simplu, o dată pe zi. Dorind mai multă liniște, se retrage într-o poiană sub Ceahlău, numită Ponoare, unde își ridică o chilie. Ziua cobora la slujbe și ascultare, iar noaptea se ruga neîncetat în singurătate. Acolo, în pacea muntelui, animalele se îmbălnăzeau în jurul ei, iar tradiția spune că era urmată de o căprioară. Atrase de viața ei, câteva maici s-au adunat în jurul ei. Astfel ia naștere „Poiana Maicilor”, unde au zidit chilii și o bisericuță de lemn cu hramul Schimbării la Față. Trăiau în rugăciune, post și priveghere, ca un singur suflet. Simțindu-și sfârșitul aproape, Cuvioasa Mavra s-a pregătit prin spovedanie și împărtășanie, și-a binecuvântat ucenicele și a adormit în pace în chiliea sa. A fost îngropată în taină, în poiana unde se nevoise. Amintirea vieții ei s-a păstrat prin tradiție, fiind consemnată în scrieri și zugrăvită în unele biserici, precum la Schitul Vovidenia al Mănăstirii Neamț. La 1 iulie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea a 16 femei cu viață sfântă, între care se află și Schimonahia Mavra de pe Muntele Ceahlău, cu titulatura de Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău, prăznuită în fiecare an la 4 mai. Astfel, din tăcerea muntelui, peste veacuri, Cuvioasa Mavra rămâne un model de viață ascunsă în Dumnezeu și o chemare tainică la rugăciune, liniște și curăție a inimii.

În pustia Ceahlăului nevoindu-te și luminându-te harul dumnezeiescului Duh, ca o făclie în sfeșnic te-ai arătat, Sfântă Mavra, strălucind cu mulțimea de virtuți și darul povățuirii; deci, la Hristos mijlocește totdeauna mântuire pentru noi. **Troparul**

Monahia Matrona Ciupelea, de la Mănăstirea Hurezi era fiica unui mocan din părțile Sibiului. Tatăl său s-a făcut mai târziu călugăr în Muntele Athos, cu numele de Nicodim, iar copila a fost crescută la Mănăstirea Sărăcinești (Vâlcea) de la vârsta de 5 ani. În anul 1868 a fost călugărită și trimisă de ascultare la Mănăstirea Hurezi. Acolo și-a continuat nevoința maica

Matrona, în rugăciune și smerenie, până în anul 1922, când a fost aleasă stareță. Ea a povățuit obștea mănăstirii timp de patru ani de zile, făcându-se tuturor exemplu de bunătate duhovnicească. În anul 1926, s-a îmbolnăvit greu. Deci, rugându-se cu lacrimi Maicii Domnului, a fost vindecată în chip minunat și a mai trăit încă nouă ani. Spuneau maicile că era nelipsită ziua și noaptea de la

biserica. Cu chipul senin, cu rugăciunea pe buze și cu toiagul în mână, mergea cea dintâi la slujbă și se întorcea cea mai de pe urmă. În vara anului 1935, simțindu-și aproape sfârșitul, și-a chemat ucenicele zicând:

– *Maică Olimpiada și maică Gherasima, peste trei zile eu plec din această lume. Mă cheamă Domnul și Maica Domnului. Vă rog să trăiți în iubire, în smerenie și în ascultare. Niciodată să nu lipsiți de la biserică. Să nu adunați avere pe Pământ, nici bani, nici haine, că acestea ne despart de dragostea lui Hristos. Rămâneți în mănăstire până la moarte, oricâte ispite veți avea. Iar eu mă voi ruga lui Dumnezeu pentru mănăstire și pentru sfinții voastre.*

A doua zi s-a deșteptat de dimineață, s-a îmbrăcat în hainele de călugărie și a zis ucenicei:

– *Citește-mi Acatistul Bunei Vestiri.*

La sfârșit, maica Matrona a rostit aceste cuvinte de laudă în cinstea Maicii Domnului: *Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!* În clipa aceea și-a dat duhul.

În cadrul ședinței de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, care s-a desfășurat sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, în zilele de 1-2 iulie 2025, în Aula Magna „Teoctist Patriarhul” din Palatul Patriarhiei, a fost aprobată canonizarea a 16 femei cu viață sfântă, mucenițe, monahii, soții de domnitori, mame de sfinți și mărturisitoare, între care și monahia Matrona Ciupelea, stareța Mănăstirii Hurezi (1852-1935), cu titulatura de „Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi” și cu cinstire în data de 5 mai.

Om, ca și toate celelalte vietăți, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă, oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe, însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

† *Procedează astfel încât fapta să țină locul cuvântului și vorbește astfel încât cuvântul să țină locul faptei.*

† *Nu ești înfrânt atunci când ai căzut la pământ, ci atunci când ai renunțat la luptă.*

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 6 mai	18:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 8 mai	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 9 mai	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernia Duminicii a 5-a după Paști
Duminică 10 mai	07:00	Utrenia Duminicii a 5-a după Paști Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Învățătura și rugăciunea

Ana este o studentă credincioasă, conștiincioasă și harnică la învățătură. Aproape întotdeauna primește nota maximă la toate disciplinele. Ana a fost întrebata de una dintre colege cum se face că reușește să obțină note așa de bune la examene. Cea care întreba nu era așa de silitoare și adeseori lipsea de la cursuri. Ana i-a răspuns: „Îl rog pe Dumnezeu să mă ajute. Binecuvântarea Lui este un mare ajutor pentru mine”. „Într-adevăr, așa este? Atunci mă voi ruga și eu”. A doua zi, ieșind de la un colocviu, colega Anei a izbucnit în plâns. S-a dus direct la Ana și i-a zis nemulțumită: „M-am rugat și iată ce a ieșit! Nimic”. „Cred că n-ai învățat de ajuns”, i-a răspuns Ana. „Învățat? Eu m-am gândit că e doar treaba lui Dumnezeu ca să obțin o notă bună”. „A te ruga și a învăța merg împreună. Cum crezi că ar putea Dumnezeu să ne ajute și binecuvânteze în lucrarea noastră, dacă noi înșine nu luăm lucrurile în serios și suntem leneși la învățătură?”. Dumnezeu ascultă rugăciunea fiecăruia, dar noi toți trebuie să ne facem partea noastră. Nu o să învețe Dumnezeu în locul nostru și nici nu putem să-L trimitem să fie prezent la cursurile la care trebuie să participăm. Succesul este asigurat atunci când omul își dă toată silința, iar în urma rugăciunii lui, Dumnezeu luminează mintea celui care învață.

Viața pe gratis

Vine o vreme când se termină totul. Când plecăm într-o clipă. Fără telefon mobil, fără casă, fără mașină, fără o scrisoare de rămas bun, fără să luăm cu noi banii din cont sau altceva. Plecăm fără cuvinte, fără planuri de viitor, fără iluzii, fără să primim „like”-uri pentru isprava de a părași acest pământ. Plecăm fără nimic. Plecăm singuri. Mai devreme sau mai târziu, la fel ca pe „facebook” când unora nu le mai place de noi, toți primim „block” de la viață. Cu un singur lucru rămânem, cu răspunsul nostru la darurile oferite de Dumnezeu gratis, fără vreo contraplată. Rămânem cu ce am făcut pentru sufletul nostru, cum și dacă am cultivat în el bunătatea, mila, recunoștința față de Dumnezeu și față de oameni. Veșnicia vine pentru fiecare cu un dar special. Cu răsplata pentru ceea ce am lucrat, bun sau rău în viață. Nimeni nu rămâne nerăsplătit de Dăruitorul vieților noastre. Primim în fiecare clipă viață de la Dumnezeu și respirăm gratis aerul lui Dumnezeu, dar nu mulțumim nici măcar o dată pentru toate aceste daruri.

Inima oarbă

Un deținut a trăit ani de zile în carceră. Nu a văzut și nu a vorbit cu nimeni, iar mesele i-au fost servite printr-o deschizătură în zid. Într-o zi, în celula lui a intrat o furnică. Omul s-a uitat fascinat la ea, a luat-o în palmă pentru a o observa mai bine, i-a dat o firimitură de pâine, iar noaptea a obișnuit-o să se culce în farfuria lui de tablă. S-a gândit atunci că i-au trebuit zece ani de carceră ca să își deschidă ochii și să-și dea seama cât de dragălaşă poate fi o furnică.